

[Hanne Reintoft.]

påtage sig opgaven blankt. Knytter man finansieringen til en fond, løber man bortset fra det asociale i fondsdannelsen den risiko, at staten i en situation, hvor økonomien er stram, skærer byggeriet ned, fordi fonden mangler de nødvendige midler. Bygges skal der til rimelige, fornuftige priser og i tilstrækkeligt omfang, og staten må klare økonomien over et rimeligere og sundere skattesystem, hvor pengene inddrives, hvor de er at inddrive, og hvor omkostningerne holdes nede, hvor de hører hjemme.

Også på dette område er udstedelsen af værdifaste obligationer et usikkert moment, selv om det kan give andre virkninger. Som sagt har erfaringerne fra andre lande ikke været umiddelbart gunstige, men SF synes at have en tyrkertro på, at sådanne obligationer vil kunne sælges til pari. Det er nok højst tvivlsomt og svært at vurdere fra sag til sag, hvad vej det vil gå. Selv om de bliver værdifaste, er det ikke givet, at køberen på dette område vil finde 6 pct. rente tilstrækkeligt. Køberen vil se på andet end sikkerhed; det fremgår bl. a. af, at 3. prioritetsinstitutternes obligationer, som er statsgaranterede og derfor 100 pct. sikre, ikke har kunnet holde samme kurser som hypotekforeningslån. Vi må altså se i øjnene, at køberne spekulerer i inflationen.

SF foreslår oprettelsen af et statens bygningsdirektorat, bl. a. omfattende de offentlige byggetjenester. Så vidt jeg er orienteret, har sådanne tanker været diskuteret i flere år, men er nu definitivt droppet, mens man er i fuld gang med at oprette særlige byggetjenester for undervisningsministeriet og socialministeriet. Flere planer for offentligt byggeri og boligbyggeri behøver man ikke at efterlyse; de findes allerede. Dels arbejdes der med en kommende finanslov, dels med budgetter for 3 år og derefter, og heri ligger naturligvis også projekter for det offentlige byggeri. For boligbyggeriet arbejder de sociale boligselskaber med planer for adskillige år fremover, og jeg tror nok, man kan regne med, at de placerer byggeriet dér, hvor der er brug for det, forudsat at der er byggemoden jord til rådighed. Derfor er hjemmel til ekspropriation af jord til boligformål en særdeles god idé, som vi kan støtte varmt.

De følgende punkter i forslag til beslut-

ning nr. XXVIII er jo en afskrift af vismændenes byggerapport med flere gode, men gammelkendte ideer imellem. Det er da rigtigt, at der tiltrænges typisering af det offentlige byggeri; det er gennemført i beskedent omfang enkelte steder, og der arbejdes på at gennemføre det også andre steder, f. eks. i skolebyggeriet. Normer for lejlighedsstørrelse og boligens kvalitet findes, men arbejdet for at forbedre dem er selvfølgelig tiltrængt og velkomment.

Med hensyn til forslaget om at lægge ansvaret ud til byggeriets teknikere må det have været SFs tanke at opfylde et af boligministerens hedeste ønsker. Samtidig er det dog nok letsindigt at forenkle forskrifterne. Man må nok gå den anden vej og give så udførlige forskrifter, at der ikke er smuthuller. Jeg tror dog, det er utopi at lade teknikerne overtage ansvaret, eventuelt ved en autorisation, og den alvorlige kritik, som „Minerva“ for nogle dage siden havde fremme i pressen om det dårlige byggeri, tyder heller ikke på nogen måde på, at det vil være forsvarligt at lade teknikerne selv overtage hele ansvaret.

Der ligger også et flot henstrøet forslag om en pensionsreform, der skal være indtægtsbestemt og samtidig indkomstudjævrende. Det er nok nødvendigt så først at prøve at gøre lidt for at udjævne indkomsterne. I det hele taget må det siges, at vore pensionisters forhold for øjeblikket er så belastet — måske er det vor allermest socialt belastede samfundsgruppe — at helt anderledes grundige, pengekrævende og velgennearbejdede forslag bør til. Det rimelige forslag i denne situation kan kun være forslaget om at få opgivet tanken om den fulde folkepension og i stedet for sørge for en god pension til dem, der kun har pensionen at leve af. Det er meget, meget rigtigt, at specielt ægtefællers pensionsforhold bør i søgelyset her.

Endelig er der så — jeg ved ikke, om det er til at le eller græde over — landbrugsforslaget, der vel nærmest må betragtes som en principiel hyldest fra SFs side til kapitalens overtagelse af det danske landbrug. Hvis forslaget skulle vedtages, hvad det gud være lovet ikke bliver, ville kapitalister via aktieselskaber og udstedelse af præferenceaktier kunne genoprette næsten middelalderlige ejerforhold til jorden med god-